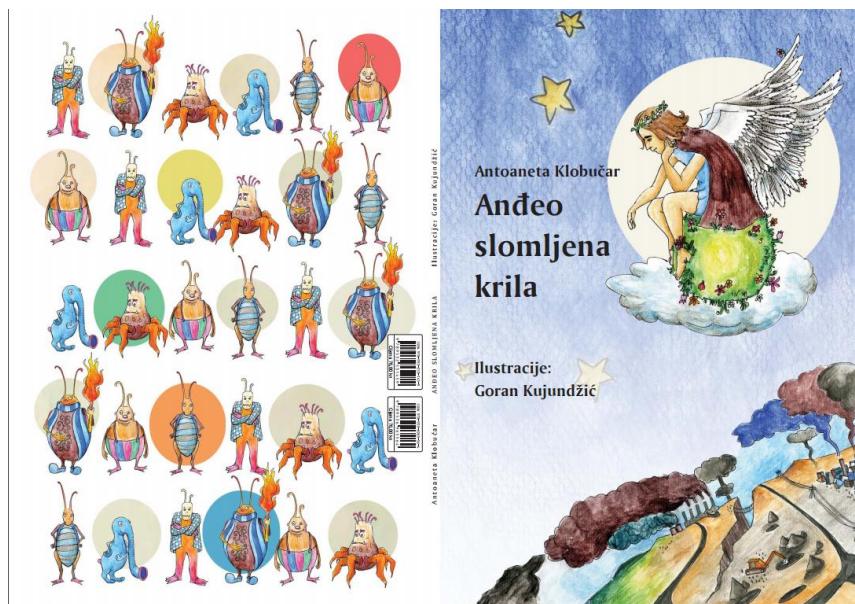

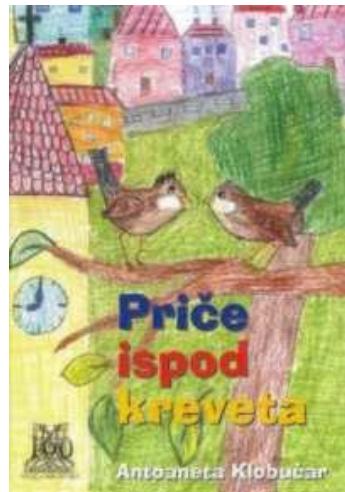
ANTOANETA KLOBUČAR

Antoaneta Klobučar, redovita profesorica na Ekonomskom Fakultetu u Osijeku i Odjelu za matematiku Sveučilišta u Osijeku rođena u Vinkovcima, a živi i radi u Osijeku.

Autorica je osam knjiga za djecu.

PRIČE ISPOD KREVETA (2003.)

9 priča za "laku noć" za djecu od 3 - 13 godina

* * *

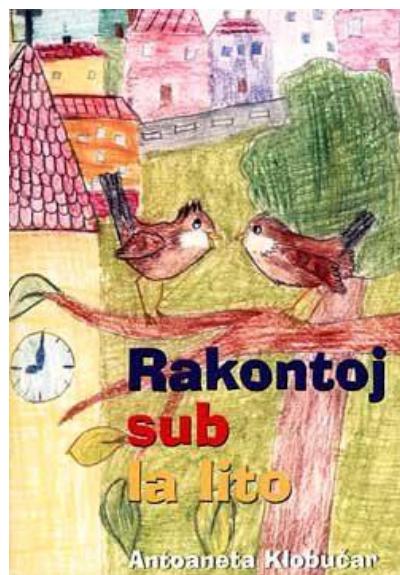
likovi: iz carstva životinja,

ali zapravo govore i ponašaju se poput djece

DOBILA NAGRADU "DJEĆJA KNJIGA GODINE"

(NA JEZIKU ESPERANTU)

(U OKVIRU NATJECANJA U UMJETNOSTI, KOJA
ORGANIZIRA SVJETSKI ESPERANTSKI SAVEZ)

Izabrana priča: Žiga i Žaga

ŽIGA I ŽAGA

Ovo vam je priča o Žagi i njezinoj najboljoj priateljici Žigi.

Sigurno mislite da su one žabice. U pravu ste. Žiga i Žaga bile su male, zelene gatalinke. Živjele su u grmlju pokraj velike bare.

Žaga je bila živahna, skakutava, vesela, nestasna i pomalo vjetropirasta žabica. Bila je najbolji skakač u cijeloj bari. Znala je napraviti dvostruki okret u skoku. To nijedna druga žaba iz njihove bare nije mogla napraviti. Osim skakanja, voljela je i kreketanje, ali nije baš bila neki pjevač. Nije ona bila loša, no bilo je puno boljih kreketaljki od nje.

Žiga je bila puno mirnija i povučenija od Žage. Radije je gledala kako Žaga izvodi vratolomije, nego što bi to sama pokušala. Ni u kreketanju nije bila ništa posebno, ali je zato izvrsno plivala i voljela je plesati u vodi. Tu joj nije bilo ravne. Njih su dvije živjele u susjedstvu i stalno su se igrale zajedno. Žaga je izmišljala igre, a Žiga ih je oduševljeno prihvaćala. Tako su se dobro znale zabavljati da nekad nisu mogle prestati s kreketosmijehom. Cijela bara bi se orila od njihova kreketanja. Već su bile poznate kao dvije najkreketavije i najveselije žabice u bari. Nakon igre, ručale su ili kod Žigine ili kod Žagine mame, pa se nisu ni rastajale. Poslije ručka opet bi se igrale do večere. I tako po cijele dane... Najradije bi i spavale zajedno, samo da su im roditelji to dopustili. Žiga i Žaga malo su narasle i došlo je vrijeme da krenu u školu. Nažalost, krenule su u različite razrede. U školi su učile kreketanje u zboru, figure u skakanju i plivanju, izbacivanje jezika i lov muha u zraku, izbjegavanje rodina kljuna i slične predmete. I jedna i druga bile su jako dobri đaci, ali se zbog škole nisu više često vidale. Još su se igrale samo vikendom. No uskoro su i to prekinule. Žagi je bilo jako žao zbog toga. Ona je još voljela Žigu i kako joj je nedostajala, no Žiga se promijenila. U Žiginu razredu sve su se žabice nekako pravile važne. Kao, tate i mame su im najbolji pjevači i kreketači, ova je zelenija od druge i slično. Žiga je silno željela postati kao one, pa je i ona počela dizati nos. Njezina priateljica Žaga bila je jednostavna kreketuša i nije se željela praviti važna. Bila je onakva kakva je bila i prije: živahna, skakutava, vesela i

pomalo vjetropirasta. Zato se nije sviđala uobraženim žabicama iz Žigina razreda, pa ju je i Žiga izbjegavala. Žaga je zapravo bila puno bolja od tih uobraženih kreketuša, a budući da je bila dobra srca, nije se ljutila na Žigu. Čak se stalno pokušavala pomiriti s njom i ponovno se s njom igrati. Ali to jednostavno nije išlo. I onda je i Žaga odustala. Ne bi se vidjela sa Žigom mjesecima. Možda bi se one sasvim udaljile jedna od druge da se nije dogodilo ovo što će vam sada ispričati: Jednoga jutra Žiga je veselo skakala s lista na list. Bila je u društvu svojih prijateljica iz razreda. Upravo su ogovarale boju kože jedne žabice koja nije bila prisutna. Žiga se toliko unijela u razgovor da nije primijetila da je jedan list mokar i oskliznula se pri skoku. Nespretno je pala i ozlijedila nogu. Nije mogla više dobro skakati.

U taj tren doletjela je roda. Žiga je molila prijateljice da joj pomognu, no sve su se razbježale i ostavile je samu. Jadna Žiga mislila je da je gotova. Nije mogla brzo skakati i pobjeći. I baš kad je roda krenula prema Žigi, neka je žabica iskočila pred rodu i počela praviti najluđe skokove koje je roda ikad vidjela. Roda je bila toliko iznenadena da je zastala i time je Žiga dobila vremena da polako odskače na sigurno. Vidjevši da je izgubila plijen, roda se naljutila i poletjela prema skakutavoj žabici. Naravno, ta je žabica bila Žaga. Napravila je dvostruki okret i nestala u bari, a roda je ostala prazna kljuna.

Poslijepodne je Žiga došla Žaginoj kući. Tamo joj je zahvalila što joj je spasila život. Žigi je bilo jako neugodno jer je znala da se stvarno ružno ponašala prema svojoj prijateljici. A Žaga je unatoč tome ostala njezina jedina iskrena prijateljica. Žiga je naučila da su pravi prijatelji rijetki i da ih treba čuvati.

Lažnih prijatelja možeš imati koliko hoćeš, samo od njih nikakve koristi, nego jedino štete.

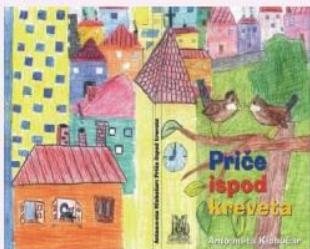
KREATIVNA
RIZNICA
26. do 29. travnja
2017. godine

ANTOANETA KLOBUČAR

DJEĆJA KNJIŽEVNOST KAO DRUGI POZIV

Matematičarka i profesorica na Ekonomskom fakultetu i Odjelu za matematiku u Osijeku. Priče je počela smisljavati s četiri godine, svaku večer drugu priču. Prva ilustratorica joj je kćer. Ima nagradu za najbolju dječju knjigu na esperantu, a knjige su joj prevodene i na japanski, perzijski i kineski.

PRIČE ISPOD KREVETA, 2003.

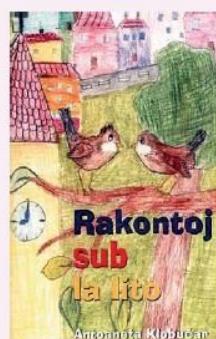
Kratke priče predstavljene u Dječjem kazalištu B. Mihaljević u Osijeku. Urednik knjige je Davor Špišić koji ističe tri bitne odrednice priča: urbanost, basnovitost i obiteljsku povezanost. Ilustracije prate radnju priča iz životinjskog svijeta.

"Na vrlo pitak i simpatičan način ostavljaju djeci mogućnost da se prepozna u priči."

Nives Milinović, ravnateljica pučkog otvorenog učilišta Korak po korak, 2005.

NAGRADA ZA NAJBOLJU DJEČJU KNJIGU NA ESPERANTU

Knjiga "Priče ispod kreveta" proglašena je najboljom dječjom knjigom na esperantu za 2005. godinu na 90. svjetskom kongresu esperantista u Vilniusu, Litva. Tiskalo ga je Esperantsko društvo Liberiga stelo iz Osijeka. Preveo ju je suprug Davor Klobucar (preveo i Slavonsku šumu J. Kozarca, „Turistički prospekt zagrebačke okolice“, „Turističku mapu Hrvatske“, „Osječki turistički plakat“, napisao „Esperantski mozaik“), a ilustracije je izradila kći Ana. Prvi put je predstavljena na Danu knjige u Pekingu.

"Priče ispod kreveta" prevedene su i na japanski, a postoje i dijelovi prevedeni na perzijski i kineski.

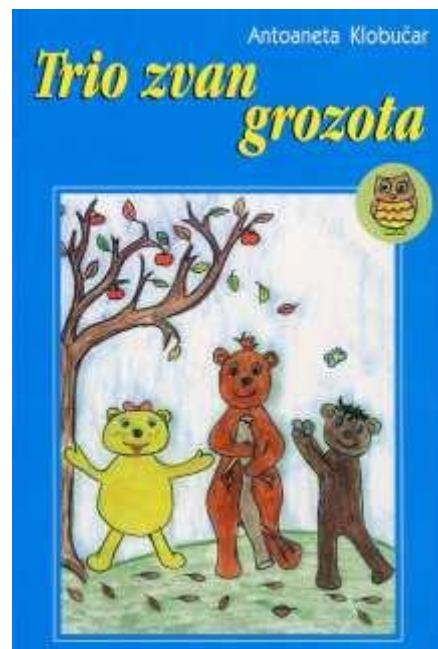
TRIO ZVAN GROZOTA

(2004.)

30-tak priča za "laku noć" za djecu od 3-13 godina

zabavne i poučne priče

likovi: tri medvjedića (Nana, Čupko i Žućka)

"MALA JANA"

(Iz zbirke dječjih priča "Trio zvan Grozota" Antoanete Klobučar)

Naša trojka je imala rođake koji su živjeli vrlo, vrlo daleko. Nana, Čupko i Žućka su čuli da postoji neka Jana koja je stara otprilike kao i Čupko, ali je nisu nikada vidjeli. Šuma u kojoj su živjeli Jana i njeni roditelji nalazila se blizu velikog grada. U gradu je bilo puno tvornica, automobila i dimnjaka. To je sve jako prljalo zrak. I oblaci iz kojih je padala kiša su isto tako bili zaprljani. Tako da je padala neka čudna kisela kiša. Od te kiše se drveće počelo sušiti. A i mnoge životinje u Janinoj šumi su bile bolesne. Jana je jako kašljala i teško disala. Brzo se umarala i nije mogla trčati. Nikada se nije igrala. Jer, čim bi to pokušala, počela bi kašljati. Zato je uvijek bila vrlo tiha i mirna. Samo, i pored toga, Jana je kašljala sve više i više.

Njeni roditelji su se jako uplašili. Zaključili su da hitno mora otići nekamo gdje je zrak čist. Tada su se sjetili svojih rođaka iz Male šume. Po golubu pismonoši su pitali bi li Jana mogla doći kod njih na neko vrijeme. Odgovor je naravno bio - DA, samo neka dođe. I tako se Jana uputila na daleki put. Ona tu udaljenost nije mogla prehodati, pa ju je tata cijelo vrijeme nosio na leđima. Nakon dvadeset dana hoda, potpuno iscrpljeni, Jana i njeni roditelji došli su do brloga u kojem je živjela naša medvjeda obitelj.

Trio se stvarno obradovao Jani i odmah su joj htjeli pokazati sva skrovita mjesta i sve moguće vragolije. No, sa zaprepaštenjem su ustanovili da ona jedva hoda i da je stalno umorna. Trojka takvog medvjedića u životu nije vidjela. Bila je gora čak i od djeda Sivka, koji je bio najstariji medvjed u čitavoj Maloj šumi. Zatim su naši medvjedići Janu pokušavali zabaviti na sve moguće načine. Donosili su joj najbolje poslastice do kojih su došli, pričali najveće i najluđe dogodovštine. Samo, izgledalo je da nju ništa ne zanima i ne veseli. Na kraju su medvjedići odustali i otišli se igrati bez nje. Janini roditelji su se pozdravili s njom i vratili nazad u svoju šumu. Nisu htjeli da i oni smetaju. Dosta je već što je ona tu.

Jana je prvih deset dana skoro samo spavala. Budila se samo da malo pojede i opet bi zaspala. Za to vrijeme Čupko je iščašio šapu, Nanu su izbole pčele, Žućka je pala i pri tom joj je ispaо zub. Srećom, bio je to mlijecni zub, pa se nitko zato nije previše uzbudivao.

A onda je Jana počela biti više budna. Bila je i znatno veselija. Doduše, nije se igrala s našom trojkom, ali je vrlo znatiželjno i s velikim zanimanjem promatrala njihove nestasluke.

Morali su joj sve do najmanje sitnice ispričati. Koliko je Čupko našao jaja? Gdje su bila? Što su ptice radile kad su vidjele da ih nema? A mogu li oni sada mogu sjediti na jajima, pa da se ptičice ipak izlegu?

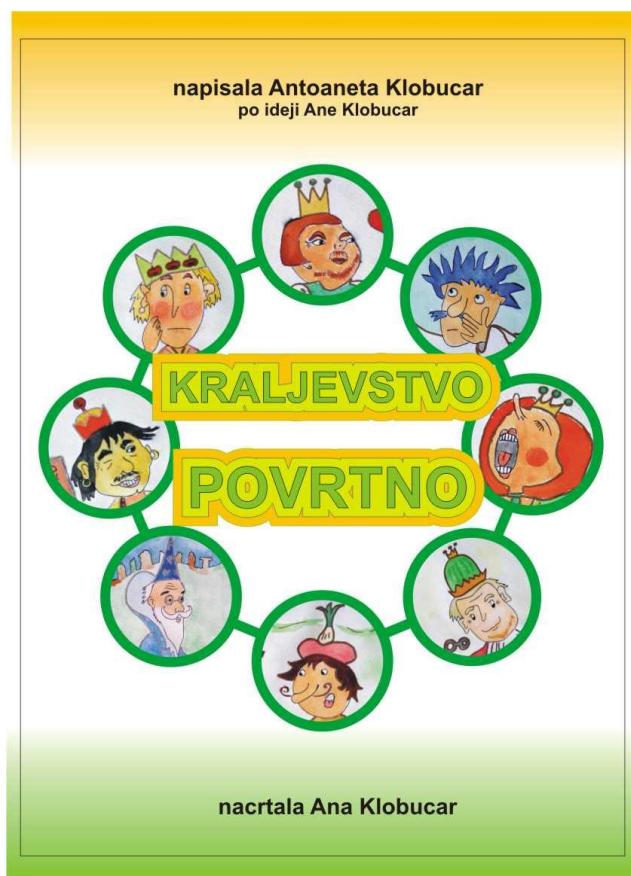
Najednom je bila tako puna pitanja da joj jednostavno nisi mogao na sva odgovoriti. A i kašljala je sve manje i manje. Svi su se tome jako veselili. Poslali su Janinim roditeljima po golubu dobre vijesti: Jana ozdravlja. Roditelji su bili presretni.

Nakon mjesec dana Jana je počela pratiti našu trojku kad se ne bi jako udaljavali od brloga. Bila je još uvijek vrlo spora i slaba. Čim bi pokušala brže, počela bi kašljati. Ali je svejedno bila jako sretna, jer se ipak puno bolje kretala nego prije.

Naša trojka je sa čuđenjem zaključila da je ona zapravo nevjerljivo veselo medvjedić. Bila je uvijek spremna za šalu i zafrkanciju. A oni su mislili da je dosadna i da se pravi važna!

- Baš smo bili šašavi - upravo su se lutili na sebe.

Malo po malo, Jana se sasvim oporavila. Nakon tri mjeseca roditelji je nisu mogli prepoznati. Bila je zvrknutija i nemirnija čak i od članova naše trojke (a njihova mama je mislila da je to nemoguće)! Roditelje je dočekala viseći naglavačke sa stabla i veselo brundajući neku pjesmicu. Janini roditelji su odlučili da će zauvijek ostati živjeti u Maloj šumi. Ne mogu vam reći tko je zbog toga bio sretniji, Jana ili naša trojka.

KRALJEVSTVO POVRTNO (2005.)

Kraljevstvo Povrtno (u kojem se jede povrće) se zavadi s kraljevstvom Voćolandijom (u kojem se jede voće) - i tko zna kako bi sukob završio da se nije umiješalo i treće kraljevstvo Čokolavija

(gdje se jede čokolada i kvare se zubi)....

Ova slikovnica je zabavna; svađa i rat su sasvim bezazleni, a djecu se uči da je zdravije jesti voće i povrće nego li čokoladu.

...Nekada davno na malom otoku blizu kopna postojalo je kraljevstvo Povrtno.

Bilo je to lijepo i bogato kraljevstvo.

Ljudi su bili vrijedni, a kralj Krumpirko blag i plemenit, pa su svi živjeli u miru i zadovoljstvu.

Kraljevstvo Povrtno nije bez razloga dobilo svoj naziv.

Ljudi u njemu su naprosto obožavali povrće.

Uzgajali su ga, jeli i samo o njemu pričali. Ništa im nije bilo bitno kao povrće.

Kralj Krumpirko je od svega povrća najviše volio krumpir. Zato je i dobio to ime.

Pire, pomfrit, pečeni, kuhani, pohani, bilo kakav, samo da je krumpir.

Cijenjeni kralj Krumpirko imao je jedinicu kćerku po imenu Dera.

Neki su joj sluge krišom dali nadimak Ljuta Papričica. Kad bi ona zavrištala: "li
iii.....", cijeli dvor bi se počeo tresti.

A njeni uvaženo ii-kanje se čulo svaki dan bar tri puta.

Osim što je bila prilično ljute naravi, obožavala je papriku.

Najdraže jelo bilo joj je punjena paprika punjena paprikom.

Osim toga voljela je i pečenu papriku, salatu od paprika i papriku a la Povrtno (...)

Osim Povrtnog i Voćolandije, postojalo je i treće kraljevstvo.

Zvalo se Čokolavija. Njim je vladao zli vladar Čokomlator, s još gorim pomoćnikom Zubikvariksom.

Kralj Čokolavije je već odavno želio osvojiti kraljevstva Povrtno i Voćolandiju. Htio je počupati sve to njihovo voće i povrće i napraviti velike tvornice čokolade, bombona, keksa, žvaka i svih mogućih slatkiša koji vam padnu na pamet. Samo je bio preslab za to.

No sada je vidio izvrsnu priliku da napokon ostvari svoj zli plan. Znao je da su nekad moćna kraljevstva Voćolandija i Povrtno potrošila skoro sve streljivo i da su iznurena ratom. Na njega nitko nije obraćao pažnju. Zato je odlučio da će sutra, kad Krumpirko i Lubenislav potroše do kraja streljivo, napasti istovremeno obadva kraljevstva. Pobjeda mu je bila sigurna. Zadovoljan je trljao ruke i pjevuo pjesmicu:

"Tko izmisli voće i povrće, nek' se u grobu prevrće!"

Samo, Čokomlator nije znao jednu stvar.

U njegove je redove bio ubačen špijun, i to ne bilo kakav, već dvostruki. Taj je istovremeno špijunirao za Voćolandiju i za Povrtno. Špijun je bio dobar sa Zubikvariksom. Često su zajedno odlazili na toplu čokoladu. Budući da ga je Zubikvariks smatrao prijateljem, a k tome se jako volio hvaliti, nije pazio što priča. Tako bi često izdao poneku tajnu. Pri tom to ne bi ni primijetio. Tako je bilo i danas.

Udobno zavaljen u fotelju, u najboljoj slastičarnici u cijeloj Čokolaviji zvanoj "Kod čokoladnog preljeva", Zubikvariks je izjavio:

- Baš su Krumpirko i Lubenislav blesavi što se tuku. To će lijepo iskoristiti stari Čokomlator. A kad jednom zauzme Voćolandiju i Povrtno, znaš tko će upravljati njima? Moja malenkost!

Koliko će onda biti pokvarenih zubi od čokolade! - oduševljeno je maštalo Zubikvariks.

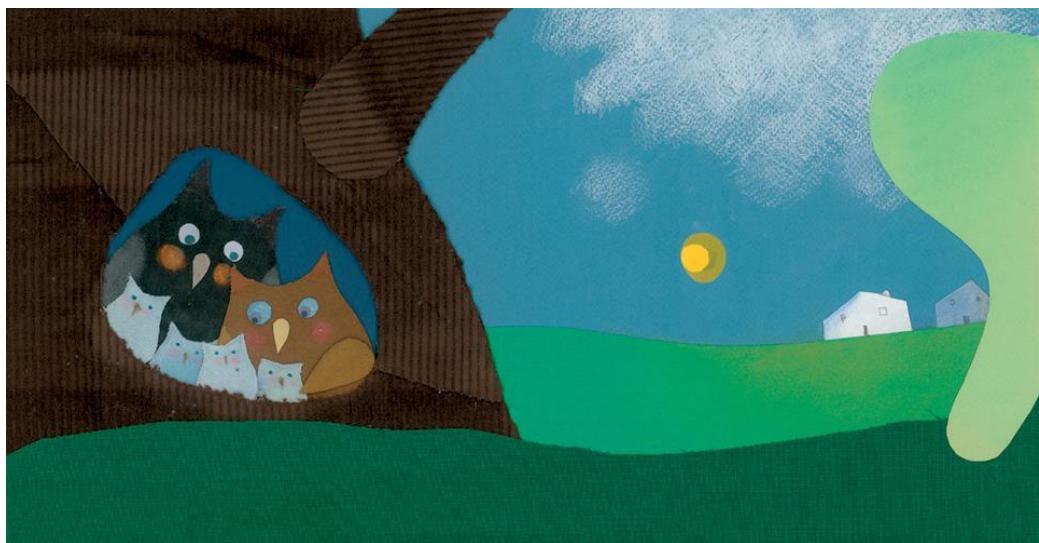
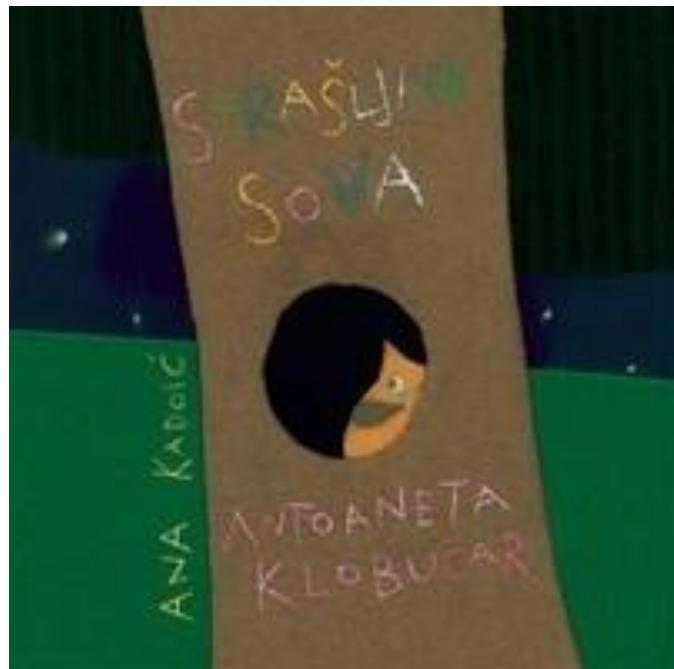
Čim su se razišli, špijun je poslao dva goluba pismomoše, jednog u Povrtno, a drugog u Voćolandiju. Na obadvije poruke je isto pisalo:

- Opasnost! Čokomlator će sutra istovremeno napasti Povrtno i Voćolandiju!!! (.....)

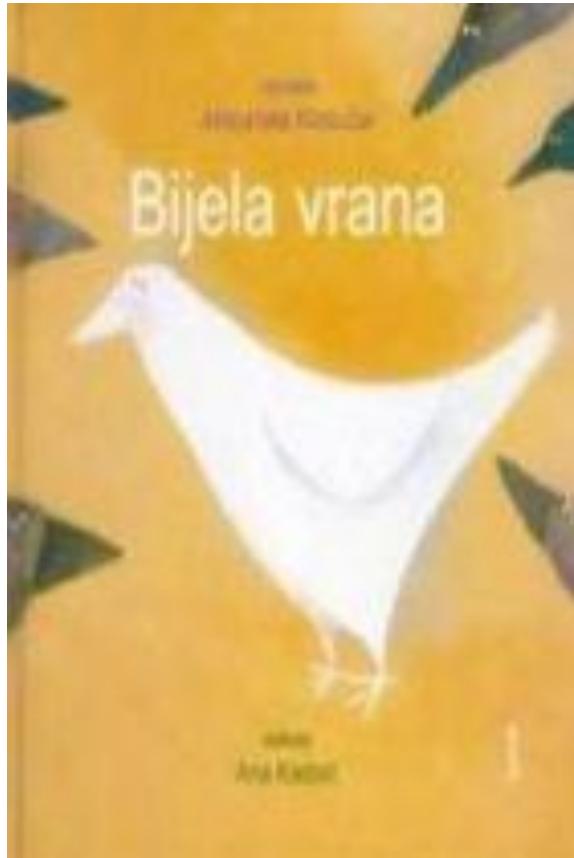
STRAŠLJIVA SOVA

(2010.)

Mama sova imala je u gnijezdu četiri male sovice. Mekane i paperjaste, jako slične, sve okrugle. Jedna se razlikovala od ostalih. Bila je to Žmirka i bojala se, strašno se bojala mraka. Srećom, bila je jako spretna i vrlo brzo je naučila letjeti. Kako je letjela u mraku? Zatvorenih očiju. Oh, kako je mogla? Da, kako je mogla?! Kako je postala najbolji lovac među svojom braćom i sestrama?

BIJELA VRANA

Znate li djeco, što su vrane? To su one velike ptice koje po poljima skupljaju sjemenke, kukce i ličinke. Love miševe. Žive u velikim jatima. I sve su crne, i to jako.

Jednog dana mama vrana izlegla je pet jaja. Dugo je sjedila na njima, dok napokon mali kljunići nisu počeli počeli probijati ljske. Uskoro je pat malih ptičica bez perja drhturilo u gnijezdu. Mama i tata vrane ponosno su i sretno gledali svoje ptičice. I sve je bilo dobro dok jednog dana nisu počele dobivati perje. Jer, jedno je ptiče bilo bijelo poput snijega koji je upravo pao.

Kako je biti bijela vrana, crna ovca, ružno pače? Što nam mogu dati i kako nas mogu voljeti ta rijetka i jako različita od drugih - ostala bića našeg jata? Kako se odnosimo prema njima, a kako bismo mogli?

SMJEŠKIĆ RUMENKO

Smješkića u posljednje vrijeme i nema previše. Dapače, jako ih je malo. Ljudi, pa čak i djeca premalo se smiju. Na Zemlji je došlo do velikog nedostatka iskrenog smijeha.

Kad se god nasmijemo iskreno i od srca, rodi se jedan Smješkić. On je tad jako, jako malen i smiješan. Proziran je i sliči loptici zraka. Loptici koja mijenja oblik. Sad je kao jaje, pa kao prava lopta, pa kao palačinka, onda opet jaje, i tako stalno. Skakuće okolo i smješka se. Sve mu je smiješno. Ljudi, zemlja, zrak, trava, kuće, stvari.

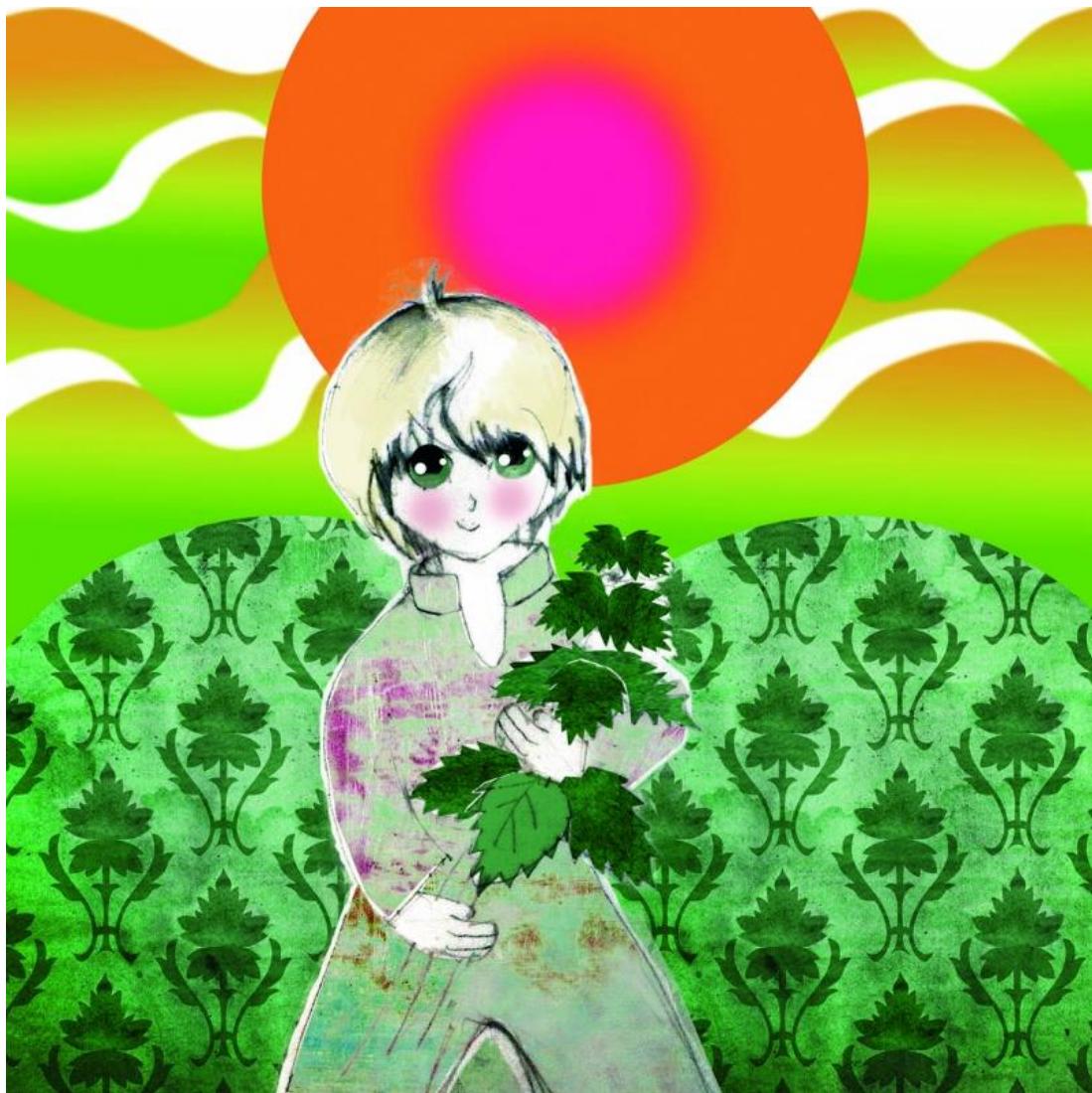
Baš sve što vidi tjera ga na smijeh. I sam je sebi smiješan. Zato, ako pogleda u sebe, još se jače smije.

ŽARISLAV OD KOPRIVA

(2013.)

Slikovnica „Žarislav od kopriva“, bajkovita priča o ljubavi, patnji i izlječenju uz pomoć prirode.

Šalje poruku ljubavi i suošjećanja prema onima koji pate, ali i poruku o snazi prirode i vrijednosti ljekovita bilja. Priču, koju će rado čitati, ne samo djeca nego i odrasli, prate ilustracije akademske slikarice-grafičarke Sabine Ostojić,

U ponedjeljak, 8. svibnja 2017. godine s početkom u **13:30 sati**, na **Ekonomskom fakultetu u Osijeku** održala se promocija ekološke slikovnice o tome kako trebamo voditi brigu o svom planetu "**Anđeo slomljena krila**".

Sudjelovali su Perić Kraljik Mira, redovita profesorica umjetnosti koja je čitala dijelove slikovnice i **Dubravka Milisavljević** zajedno s učenicima 4. razreda Osnovne škole **Vijenac** koji su napraviti predstavu. Na engleskom jeziku tekst je čitao **Filip Novak** učenik 7 razreda iste škole. Autorica slikovnice "Anđeo slomljena krila" je **Antoaneta Klobučar**, profesorica na Ekonomskom fakultetu, a ilustrator je akademski slikar **Goran Kujundžić** s Fakulteta za odgojne i obrazovne znanosti.

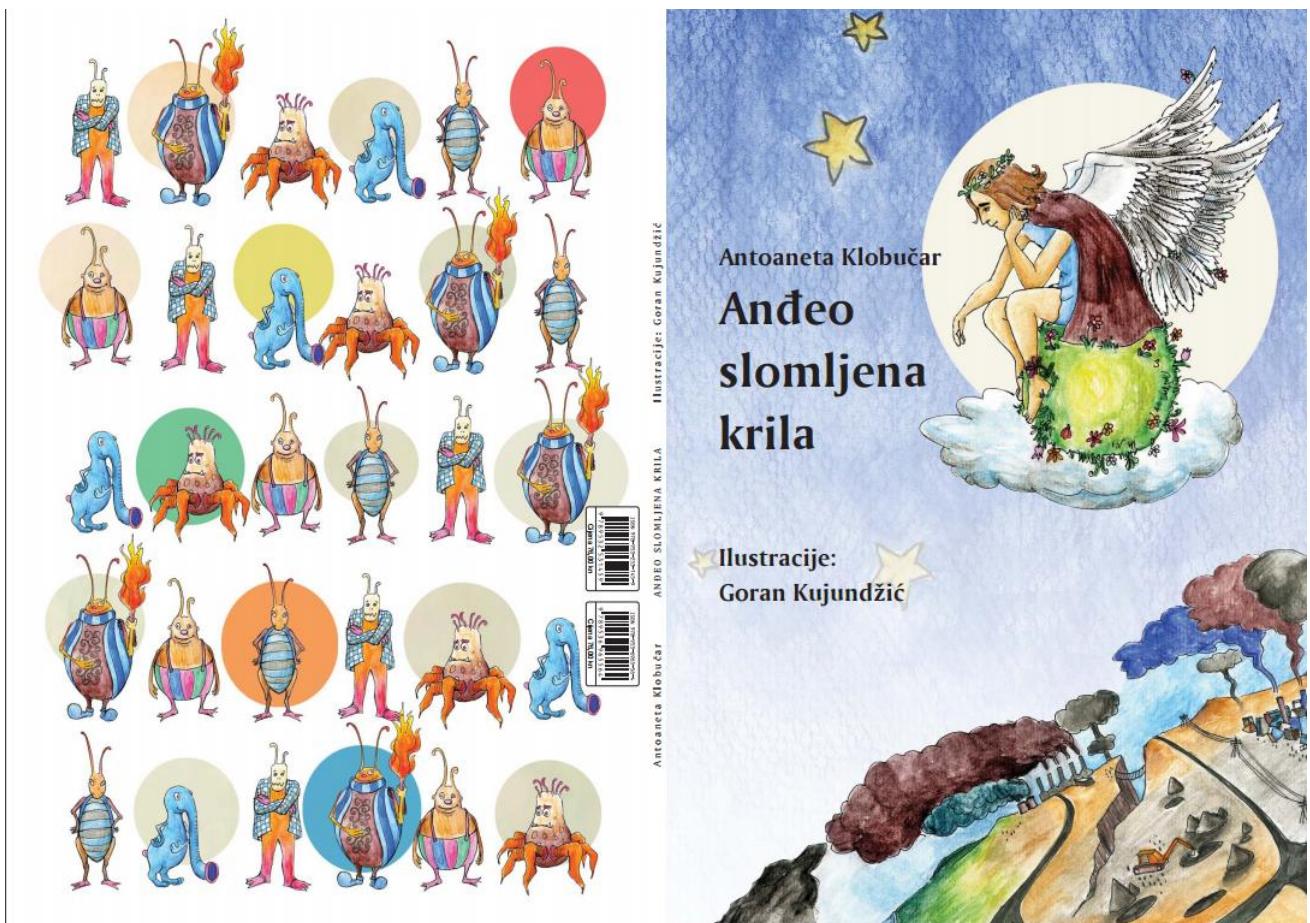
"Anđeo slomljena krila" osma knjiga za djecu
Antoanete Klobučar

Slavonska Televizija

Subscribe 3.6K

Književni susret s književnicom Antoanetom Klobučar održao se u srijedu, 31. svibnja 2017. godine u Osnovnoj školi Vjenac s učenicima razredne nastave. Predstavljena je najnovija slikovnica *Andeo slomljena krila*. Zahvaljujemo se književnici na darovanim knjigama za djecu koja će biti vrlo tražena i posuđivana.

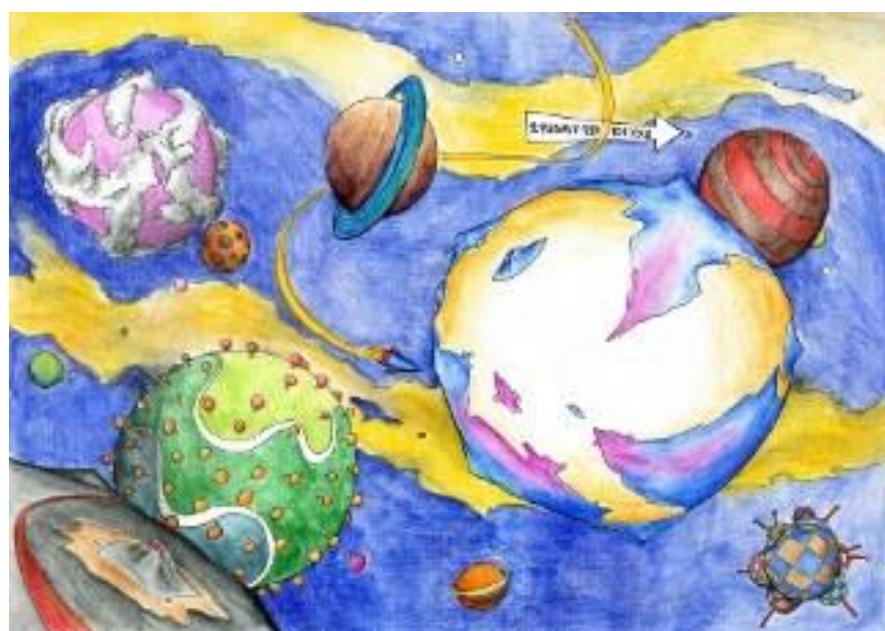
Mladi knjižničari pročitali su kratak opis svake knjige za djecu koju je napisala Antoaneta Klobučar.

Andeo slomljena krila

Dramatizacija slikovnice učenika 4.a razreda i njihove učiteljice Dubravke Milisavljević. Tekst je prilagodila Martina i Marijina mama, Ljubica Nedić, planete Sergejeva mama, Željka Fuderer Levak, a kostime anđela naša časna Nikolina.

IGROKAZ-ANĐEO SLOMLJENIH KRILA PREMA PREDLOŠKU ISTOIMENE PRIČE
A.KLOBUČAR

PRIPOVJEDAČ(dječak): Ima jedan plavi planet. Izgledom jako sićušan, ali posebno lijep. Uvjerite se i sami. Radovi ove djece će vam dočarati samo djelić njegove ljepote.(djeca pronose radove)

PRIPOVJEDAČ(djevojčica) Nalazi se na rubu milijardi i milijardi drugih planeta. Zato što je malen, nije manje važan. Kao i svi planeti, ima svoga anđela čuvara. (dolazi anđeo u sredinu) Anđeo se o planetu brine i voli ga. Štiti ga od kometa i raznih zračenja. Čuva i prati njegovu putanju kako bi ostala dobra.

ANĐEO: (PLAVOM PLANETU): Mili moj planetiču, kako si mi danas?

PLAVI PLANET: Dobro sam, čuvaru moj.

ANĐEO: Primijetio sam kako te one bahate bubice napadaju sa svih strana. Protresi se, neka popadaju.

PLANET: Znaš da ne mogu. Ako padnu, to će ih boljeti.

PRIPOVJEDAČ(dječak): Planet je bio meka srca pa je odbio prijedlog anđela. No, bubice su postale sve gore i gore. Ponašale su se kao da planet ovisi o njima, a ne one o njemu. Uništavale su ga i nisu uopće vodile računa o tome. (bubice hodaju naokolo i bacaju male papiriće-smeće; donose radove prijavoga planeta sive boje)

PRIPOVJEDAČ(djevojčica): Plavi se planet jako razbolio. Njegova prekrasna plava boja posivjela je kao prsti u kakvog dugogodišnjeg puščača.

ANĐEO: Dragi ljudi- vidite li razliku? Zar je ovo isti plavi planet? Zašto me nitko ne čuje. Da mi bar moćno Sunce može pomoći. Ja sam nemoćan promijeniti ljude i bubice u njihovoj glavi.

PLAVI PLANET: Kako si mi Anđelčiću moj? Nešto si mi zabrinut?

ANĐEO: A kako ne bih bio? Ništa nije dobro. Sve ide naopako.

PLAVI PLANET: Ne bojim se ja. Uvijek ima nade. A dođe i snaga odnekud.

ANĐEO: E moj planetiču, ti si pravi mali zanesenjak.

PLAVI PLANET: Moram vjerovati. Kako bih inače preživio.

PRIPOVJEDAČ(dječak): Anđeo je bio toliko nesretan i zabrinut da više nije obraćao pažnju na komete koji su letjeli svemirom. Previdio je jednoga kojemu je plavi planet bio na putanji.

PRIPOVJEDAČ(djevojčica): Primijetio ga je tek kad je komet bio toliko blizu da je jedini način na koji je mogao zaštititi planet bio da on stane između i primi udarac. (svi udare i čuje se tupi udarac, anđeo pada)

PLAVI PLANET: O prijatelju moj!!! Kako si?(požuri prema njemu)

ANĐEO: Dobro sam, dobro sam. Proći će to. Važno je da tebi nije ništa.

PRIPOVJEDAČ(dječak): Anđeo je primio strahovit udarac koji mu je slomio krilo. Trebat će milijun godina da nanovo naraste.

PRIPOVJEDAČ(djevojčica): No, ne boli njega njegova bol, nego pomisao da ne može čuvati voljeni planet. Tko će to raditi umjesto njega?

PRIPOVJEDAČ(dječak): Znam ja. Ubrzo ćete saznati.

PRIPOVJEDAČ(djevojčica): U to su vrijeme nastala dva nova mlada anđela. Njima nije bio dodijeljen ni jedan planet na čuvanje. Oni su čuli za anđela slomljena krila. (dolaze anđeli naprijed i razgovaraju)

PRVI ANĐEO: Žao mi je anđela slomljenog krila. Prava je anđelčina.

DRUGI ANĐEO: Tako hrabro je postupio. I ja ću tako kad narastem i dobijem svoj planet.

PRVI ANĐEO: Ja imam prijedlog.

DRUGI ANĐEO: Reci prijatelju.

PRVI ANĐEO: Naučili smo sve važne stvari o čuvanju planeta. Idemo ga razveseliti.

PRVI ANĐEO i DRUGI ANĐEO: Dobar dan anđele. Mi smo tvoji pomagači. Mali smo, ali smo voljni učiniti dobro.

ANĐEO: Nitko me nije tako razveselio. Hvala vam od srca. Evo plačem od radosti.

PRVI ANĐEO i DRUGI ANĐEO: Mi smo tvoji asistenti i nudimo ti novu ideju što učiniti s bubicama.

ANĐEO: Čime sam ja to zaslužio?

DRUGI ANĐEO: Slomljenim krilom. Ti si nama uzor. A volimo i plavi planet.

PRVI ANĐEO: Ovako smo smislili. Neka bube same odluče o svojoj sudbini. Planet može podnijeti više prljavštine nego one same. Ako pretjeraju s prljavštinom, same će umrijeti.

ANĐEO: Kako se ja toga nisam sjetio? Bravo za vas!

PRIPOVJEDAČ(dječak): Anđeli su se iskreno nadali da će bube biti dovoljno pametne da vide što im se spremi.

PRIPOVJEDAČ(djevojčica): Ideja za samopomoć bubicama i planetu bilo je na pretek. Kao prvo: mogli bi kupiti smeće za sobom. (a to i čine-kupe papiriće). Mogu saditi drveće, umjesto što ga ruše. I mnoge druge dobre ideje koje treba provesti u djelu.

PLAVI PLANET se smiješi kaže: Vidiš anđele moj, kako se isplati vjerovati. U nadi je spas!

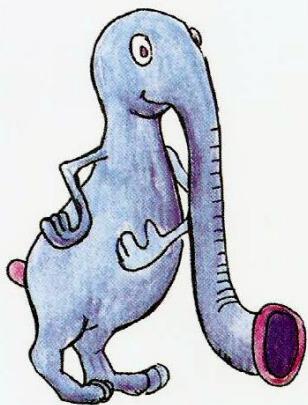
PRVI ANĐEO i DRUGI ANĐEO: I u slomljenom krilu. Netko mora biti spreman podnijeti žrtvu. Zato u naše ime hvala anđelu slomljena krila koje već zacjeljuje.

ANĐEO: Važno je na kraju što pobijedi život. Živjeli svi mi i o prirodi se svi više brinuli!

Autor:

Antoaneta Klobučar

ANĐEO SLOMLJENA KRILA

Ilustracije:

Goran Kujundžić

Ekonomski fakultet u Osijeku
Fakultet za odgojne i obrazovne znanosti

Osijek, 2017.

Učenicima O.S. Vjenc
za lijepi trenutek

u Osijeku 31.5.2017.

P.S.

Tu ne mogao se učestvovati u
promociji.

Antoanete Klobučar